

Capitolul 15

Apostolul continuă în primele 7 versete ale acestui capitol, care de fapt aparțin capitolului anterior, învățătura sa cu privire la comportarea celor tari față de cei slabi. Făcându-se una cu ei, el spune: »Noi, care suntem tari, suntem datori, să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine« (versetul 1). El a arătat deja atitudinea lui cu privire la această problemă; dar în loc să impună convingerea lui altora, care niciodată nu duce la un sfârșit bun, a vrut să trateze cu toată dragostea slăbiciunile fraților lui, păstrând în amintire cuvintele sale adresate corintenilor; »Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia« (1 Corinteni 10,24).

Dragostea ne va păzi »să nu ne plăcem nouă înșine«. Îndemnându-ne ca »fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora« (versetul 2), nu numai că noi nu vom pune nicio greutate asupra fratelui nostru, ci vom fi mai degrabă gata să-i purtăm povara și în felul acesta să împlinim legea lui Hristos (Galateni 6,2). »Căci și Hristos nu Și-a plăcut lui Înșuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine“« (versetul 3), El, Slujitorul desăvârșit, S-a făcut aici jos în chip desăvârșit una cu Dumnezeu Său, a lăsat să vină asupra Lui tot ce a dus la împlinirea voinței Tatălui, și nu a căutat niciodată recunoștință și onoare pentru Sine. Fiind chipul Dumnezeului nevăzut, El a purtat de bună voie batjocurile acelora care batjocureau pe Dumnezeu.

Referirea la locul din Psalmul 69 oferă apostolului ocazia să amintească realitatea așa de importantă, că tot ce a fost scris *mai înainte*, a fost scris spre învățătura noastră. Da, ce spune Vechiul Testament despre *Hristos*, se aplică acum la noi, *creștinii*. Ce loc ne-a dat harul! Ca și copii preaiubiți, una cu Hristos, deveniți părtași vieții Sale, suntem chemați, pe de o parte să umblăm în dragoste, așa cum a trăit El, și pe de altă parte, asemenea Lui, să lăsam să vină asupra noastră defăimările oamenilor dușmănoși. Mergând pe urmele Lui, partea Lui a devenit partea noastră. Cu o bucurie plină de recunoștință avem dreptul să năzuim la ceea ce El a făcut în chip desăvârșit, și astfel în mica noastră măsură să prezentăm pe Dumnezeu, care, așa cum se spune într-o cântare, a fost odinioară „fără învelitoare“ văzut în El.

»Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde« (versetul 4). Cât de mult S-a îngrijit Dumnezeu de noi în harul Său, ca să nu obosim pe cale, și să nu ne pierdem curajul! Izvoare cu cele mai bogate binecuvântări ne sunt deschise în scrierile Vechiului Testament. Cercetarea căilor lui Dumnezeu cu ai Săi în timpurile foarte vechi, meditarea la vorbirea și lucrarea Sa cu ei în sfințenie și dreptate, dar și în îndelungă răbdare și har, servesc la învierea noastră și trezește în noi răbdare și perseverență. Este trist, că unii copii ai lui Dumnezeu cunosc așa de puțin Vechiul Testament! Cu excepția anumitor părți, citesc foarte puțin Vechiul Testament; și mult mai puțin încearcă să-l cerceteze, ca să cunoască »învățătura« cuprinsă în el pentru noi și pentru zilele noastre, și s-o aplice la ei înșiși pentru învierea »nădejdiei«. O, dacă ar ști, cât de mult pierd din cauza aceasta!

Când apostolul Pavel a scris lui Timotei, că »toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire«, el s-a gândit în primul rând la scrierile sfinte ale Vechiului Testament, care, așa cum spune el, sunt în stare să facă »pe omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună« (2 Timotei 3,15-17). Ce am putea noi ști, ca să numim numai un lucru, fără aceste Scripturi, despre căile minunate ale lui Dumnezeu cu omul decăzut *fără* Lege și *sub* Lege, încununarea lor fiind venirea singurului Său Fiu născut, despre a cărei Persoană și despre lucrarea Lui vorbesc mereu profetic și în simboluri? Desigur este necesar să citim Vechiul Testament ținând permanent seama de diferența de netrecut dintre Lege și har. Israel a stat sub Lege, noi suntem sub har, Israel

a fost poporul pământesc al lui Dumnezeu, noi suntem poporul lui ceresc. Dacă nu se ține seama de această diferență esențială, cercetarea scrierilor Vechiului Testament va aduce mai degrabă încurcături decât binecuvântare.

Referindu-se la cuvântul, că Scripturile au fost scrise spre învățătura noastră, și așa mai departe, apostolul numește în versetul 5 pe Dumnezeu, »Dumnezeul răbdării și mângâierii«. Numele, care sunt adăugate Dumnezeului și Tatălui nostru în Noul Testament, sunt foarte diferite, și fiecare în parte are înțeles deosebit de prețios și adânc. El este, ca să amintim numai câteva nume, Dumnezeu dragostei și păcii, Dumnezeu mângâierii, Părintele îndurărilor, Dumnezeu oricărui har, Dumnezeu nădejzii, Dumnezeu slavei, da, chiar și Dumnezeu măsurii, care dă fiecărui slujitor al lui măsura domeniului lui de acțiune. Oricât de binecuvântat ar fi studiul acestor Nume diferite în legătură cu Numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament, aici nu putem decât să le amintim.

»Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus, pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos« (versetele 5-6). Din acest Dumnezeu curge puterea, ca să dea naștere în noi la același fel de gândire, pe care îl avea Hristos. Dumnezeu ne-a prezentat în Hristos Isus modelul desăvârșit al răbdării și mângâierii într-o lume plină de suferințe și jale; spre El ne îndreaptă El privirea și dacă inima și gândurile sunt îndreptate spre El, și sunt umplute cu El, atunci ca de la sine va fi unitate în gândire, și »cu o gură« Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos va fi slăvit de toți. Prin acest Domn, noi toți, Iudei sau păgâni, bogați sau săraci, avem aceeași chemare, aceeași intrare, aceleași binecuvântări. Dacă El este preocuparea dominantă a inimilor noastre, singurul motiv al acțiunilor noastre, atunci vom fi pe deplin una în „același fel de gândire și aceeași părere“, și Dumnezeu va fi glorificat.

»Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum va primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu« (versetul 7). Nu demnitatea noastră, și cu atât mai puțin o sentință unanimă în problemele dificile nu constituie baza primirii noastre prin El. Când El a murit pentru noi, noi eram păcătoși și dușmani, și dacă El, ca Cel înviat și glorificat, ne-a primit acum, aceasta nu a avut loc din cauza a ce am fost noi, sau din cauza a ceea ce va avea El *de la* noi și *în* noi, ci ne-a primit prin harul necondiționat »spre slava lui Dumnezeu«. Să urmăm acest exemplu și să ne primim unii pe alții, tari sau slabi, vrednici de a fi iubiți ca oameni sau nedemni de a fi iubiți, ca răscumpărați ai Domnului, ca și copii ai lui Dumnezeu, spre *slava lui Dumnezeu!* Dacă vom avea înaintea ochilor noștri această țintă: »slava lui Dumnezeu«, vom rămâne cruțați de orice purtări necuvincioase, de sectarism și alte lucruri asemănătoare; totodată ne va îndruma să închidem ușa înaintea acelor care nu aduc învățătura lui Hristos (2 Ioan), sau să muștrăm cu toată seriozitatea pe aceia care »nu umblă drept după adevărul Evangheliei« (Galateni 2,11 și următoarele). Dragostea suportă, dar ea este și credincioasă.

În versetele 8-13 apostolul amintește încă o dată pe scurt principiile, pe care este alcătuită întreaga scrisoare, și în mod deosebit admiterea păgânilor la privilegiile Evangheliei. Deja în primele cuvinte din capitolul 1 ne-a prezentat persoana Domnului sub aspectul dublu ca »Fiu al lui David, în ce privește trupul« și ca »Fiu al lui Dumnezeu, în ce privește duhul sfințeniei, prin învierea morților«. Aici el spune că Hristos »a devenit un slujitor al tăierii împrejur, din pricina adevărului lui Dumnezeu și ca să confirme făgăduințele date părinților«, dar totodată și »ca neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui« (versetele 8-9). În aceste puține cuvinte ne sunt prezentate clar cele două laturi mari ale trimiterii lui Hristos. Venit inițial pentru oile pierdute ale casei lui Israel, ca să dovedească poporului Său pământesc, că Dumnezeu nu se schimbă și rămâne credincios făgăduințelor Sale făcute părinților, harul lui Dumnezeu s-a revărsat spre națiuni (spre păgâni), după ce Israel l-a respins și a răstignit pe Isus. Tocmai crucea lui Hristos le-a deschis ușa spre binecuvântările nemărginite, pe care Israel le-a desconsiderat. În

cazul națiunilor este vorba deci nu de împlinirea făgăduințelor. Străini față de legămintele făgăduinței, fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, la ei nu putea fi vorba nicidecum de »adevărul lui Dumnezeu«. Totul era numai »har«.

În felul acesta Hristos a devenit pe de o parte Slujitor al circumciziei, pe baza legămintelor care existau între Dumnezeu și Israel, și pe de altă parte păgânii, care erau complet străini de Dumnezeu, fără nici un fel de drepturi, au venit prin har în legătură cu Dumnezeu, pentru ca ei »să slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui«. Iarăși dorim să strigăm: »O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!« Cât de simple și totuși cât de minunate sunt căile Lui, cât de clar și totuși cât de înalte sunt gândurile Lui! Desigur, pentru Iudei erau greu de înțeles.

Și cu toate acestea Dumnezeu le-a făcut cunoscut din vechime aceste gânduri, și în timp ce națiunile nu au voie să uite de unde au venit, credincioșii din Israel la rândul lor trebuie să-și aducă totdeauna aminte de aceste sentințe ale lui Dumnezeu cu privire la națiuni. Apostolul citează iarăși locuri din cele trei mari părți ale Vechiului Testament, din Lege, din Psalmi și din profeți, care confirmă intenția lui Dumnezeu de a binecuvânta națiunile *împreună* cu poporul Său pământesc. Numele Său trebuia să devină cunoscut și laudat printre ele, ele trebuiau să se bucure împreună cu poporul Său și să-și pună nădejdea în Rădăcina lui Iese și în Acela »care se va scula să domnească peste neamuri« (versetele 9-12). Nu este necesar să se amintească, că niciunul din locurile citate nu vorbește de Adunare, de trupul lui Hristos, în care dispar toate diferențele dintre Iudeii și greci. Aceasta era o taină, care putea să fie revelată abia după glorificarea Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu. Ce vrea apostolul să prezinte, este realitatea simplă, dar foarte importantă, că Dumnezeu a anunțat foarte de demult, prin gura profeților Săi, grațierea națiunilor.

Aici se leagă dorința sau rugăciunea slujitorului credincios pentru sfinții din Roma: »Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!« (versetul 13). Dumnezeu S-a descoperit în Hristos nu numai ca un Dumnezeu al dragostei, ci și ca Dumnezeuul nădejzii, și apostolul leagă de descoperirea acestui Nume rugăciunea, ca acest Dumnezeu să-i umple prin credință cu toată bucuria și pacea. În felul acesta ei vor fi în stare nu numai să umble în pace unii cu alții, cu toată existența unor divergențe de păreri, ci »prin puterea Duhului Sfânt, să fie tari în nădejde«, privind înainte spre timpul minunat, când totul și toți vor fi desăvârșiți în lumină acolo sus, vor savura, într-o părtășie plină de pace, binecuvântările care le-au fost dăruite și »plini de bunătate, plini de orice fel de cunoștință, vor fi în stare să se sfătuiască unii pe alții« (versetul 14).

Exprimând cu o bucurie evidentă convingerea lui, că va fi împreună cu credincioșii din Roma (compară cu capitoul 1, versetul 8), el încheie învățăturile lui, justifică într-un fel de postfață îndrăzneala cu care le-a scris. El le aduce aminte de misiunea, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o cu privire la națiuni. Cu privire la ei, el a primit un har deosebit de la Dumnezeu. De aceea a putut să le scrie cu atâta libertate, cu toate că ei nu erau roada directă a lucrării lui. Ei aparțineau națiunilor, față de care el era un slujitor rânduit de Hristos Isus, împlinindu-și »cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt« (versetul 15-16).

Expresiile, pe care apostolul, călăuzit de Duhul Sfânt, le-a folosit în acest loc, ca să descrie slujba lui, au o putere și o rază de acțiune deosebită. Cuvântul folosit pentru »slujitor« înseamnă de fapt un funcționar angajat pentru serviciul public; slujba în Evanghelia lui Dumnezeu este denumită slujbă *preoțească* și rezultatul ei, credincioșii dintre neamuri cu roadele harului lucrate în ei, este denumit o jertfă sfințită, plăcută lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt despărțită de lume, pe care apostolul a putut s-o aducă lui Dumnezeu în chip preoțesc. Asemănător cum odinioară Aaron a adus lui Iehova pe leviți ca o jertfă din partea fiilor lui Israel, însă cu marea diferență, că închinarea avea loc atunci cu acțiuni ceremoniale, exterioare, în timp ce acum Duhul Sfânt era

Cel care sfințește. Noi suntem »un fel de pârgă« a creației lui Dumnezeu, sfințiți prin Duhul Sfânt.

Dar dacă apostolul avea ceva să laude în lucrurile referitoare la Dumnezeu, era numai »în Hristos Isus« (versetul 17). Ah, nimeni să nu-i atribuie ceva! Chiar dacă el nu era cu nimic mai pe jos de cei mai deosebiți apostoli, ci a lucrat mai mult decât ei toți (2 Corinteni 11,5; 1 Corinteni 15,10), onoarea nu trebuie acordată lui, ci numai Aceluia, al Cărui har a fost cu el. Și în locul acesta bărbatul credincios nu îndrăznește să amintească »nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin el, ca să aducă neamurile la ascultarea de El; fie prin cuvântul său, fie prin faptele sale« (versetul 18).

În continuarea acestor cuvinte modeste se face o descriere scurtă, dar impresionantă, a lucrării uriașe a apostolului. Ca întotdeauna, când el vorbește despre aceste lucruri, el nu vorbește despre marea lui dotare sau despre demnitatea lui apostolică, ci despre lucrarea lui Dumnezeu și despre puterea Duhului Său. El nici nu vrea să construiască pe un alt fundament, ci este plin de râvnă, să vestească Evanghelia »acolo unde Hristos nu fusese vestit«, după cuvintele: »aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște« (versetul 21). Din acest motiv nu venise el până în acel moment la Roma, cu toate că de mulți ani avea o mare dorință să-i vadă; dar el a fost împiedecat. (versetul 22; compară cu capitolul 1,9-15) Acum însă, deoarece nu mai avea niciun loc în ținuturile vizitate de el până atunci – căci, »de la Ierusalim și țările de primprejur, până la Iliric (deci probabil până la țărmul de răsărit al Mării Adriatice), am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos« - dar acum spera, ca în drumul lui spre Spania să vadă pe credincioșii din Roma și, după ce își va fi împlinit »măcar în parte, dorința de a fi stat la ei«, să fie »însoțit de ei până acolo«.

Neobositul bărbat activ simțea că a venit timpul să lase lucrarea din răsărit pe seama altora și era mânat cu putere spre vest, ca și acolo să vestească pe Hristos. Dar Dumnezeu a hotărât altceva. Pavel n-a ajuns niciodată în Spania, și Roma a văzut-o numai ca *întemnițat*. „Dumnezeu nu a vrut”, așa cum spune un scriitor cunoscut (J. N. D.), „ca creștinătatea din Roma să aibă un fundament apostolic nemijlocit. Gândul că Petru a fost în Roma, sau că atunci era în Roma, este complet exclus în scrisoarea noastră. Creștinismul s-a întemeiat singur în Roma. Niciun lucrător cu înțelepciune deosebită nu a fost acolo. Nu este felul lui Dumnezeu, să facă capitalele lumii punctul central al lucrării Sale. Lucrarea apostolică a lui Pavel în răsărit s-a încheiat; el era gata să facă o călătorie ca diacon la Ierusalim și după aceea niciodată nu a preluat activitatea sa apostolică liberă, cel puțin nu avem nici o relatare istorică directă în privința aceasta.” Cu privire la întrebarea: De ce? numai veșnicia o va clarifica. Credința știe că drumul lui Dumnezeu este totdeauna desăvârșit, chiar dacă se formează altfel decât ne-am gândit noi. »*Toate* căile Lui sunt drepte.« Ele corespund hotărârilor Lui veșnice, harului Său de nepătruns, și niciodată înțelepciunii rătăcitoare.

Între timp apostolul are de împlinit și o altă misiune. El a călătorit la Ierusalim în slujba sfinților de acolo. »Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim« (versetele 25-26). Era aceeași comunicare a dragostei active, despre care el vorbește în a doua sa scrisoare adresată Corintenilor (capitolul 8 și 9), care a fost scrisă scurt timp după scrisoarea către Romani. A fost *bunăvoința* Adunărilor din Macedonia și Ahaia, provincii romane, unde se afla și Corint, să trimită această „contribuție de ajutoare” pentru credincioșii nevoiași din Ierusalim, dar de fapt era numai achitarea unei *datorii*. Căci dacă națiunile au devenit părtașe la bunurile spirituale ale fraților lor din Israel, era atunci ceva deosebit, dacă ele le slujeau în lucrurile materiale? Nu erau ei datori să facă aceasta (versetul 27)?

După „pecetluirea” acestei „roade” minunate, el voia, așa cum am spus deja, să meargă în Spania trecând prin Roma, și el știa, că, dacă va putea, va veni »cu o deplină binecuvântare de la

Hristos» (versetele 28-29). Chiar dacă drumul spre Roma s-a constituit cu totul altfel decât s-a putut aștepta apostolul, cu toate acestea ultimul cuvânt s-a împlinit literalmente. Nu numai că el a putut timp de doi ani »într-o casă cu chirie« să primească pe toți care au venit la el, ci el a putut să le vestească »împărăția lui Dumnezeu, și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos« (Faptele Apostolilor 28, 30-31). Mai știm, că în perioada acestei prime captivități au fost scrise scrisorile minunate către Efeseni, Filipeni, și Coloseni, alături de scrisoarea către Filimon.

»Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine, ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudeea, și pentru ca slujba, pe care o am pentru Ierusalim, să fie bine primită de sfinți« (versetele 30-31). Cât de mult rugămintea insistentă a marelui apostol pentru rugăciunile sfinților a mișcat inima credincioșilor! Și astăzi noi nu putem s-o citim fără să nu fim mișcați. Cunoașterea Domnului nostru și dragostea Duhului leagă în toate timpurile inimile credincioșilor, oricine ar fi ei și oriunde s-ar afla ei, dă naștere la contribuție și rugăciune. Solicitarea *să se lupte* împreună cu el »în rugăciune« dovedește cum inima apostolului se preocupa cu întrebarea cuprinsă de teamă, dacă călătoria lui la Ierusalim va avea succesul dorit de el. Când scurt timp după aceea ea a avut loc »Duhul Sfânt îl înștiința din cetate în cetate« că îl aștepta lanțuri și necazuri (Faptele Apostolilor 20,23). Dar dragostea arzătoare pentru poporul său l-a făcut să renunțe cu totul la sine însuși și să-și uite viața și l-a mânat la Ierusalim, focarul împotrivirii față de Dumnezeu și față de Unsul Său.

S-a spus, că în acest caz Pavel nu a fost la înălțimea chemării sale ca apostol al națiunilor. Probabil că nu; dar vrem noi să-l condamnăm din cauza aceasta? Dumnezeu nu a făcut-o. Dimpotrivă, Pavel a putut să vestească cuvintele mângâietoare despre Domnul în tabăra trupei de ocupație romane din Ierusalim: »Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.«

Cu dorința, că urmare rugăciunilor sfinților din Roma, cu voia lui Dumnezeu va ajunge cu bucurie la ei și se va înviora împreună cu ei, apostolul leagă dorința scurtă, dar intimă: »Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toții! Amin.« (versetul 33). Fie ca această dorință să se împlinească și cu privire la noi toți!